

A. Samsonov: Jak svobodozedeň Karamzin zkreslil ruské dějiny

- CZ24 News | 14. listopadu 2023

RUSKO: Spisovatel a historiograf Ruska Nikolaj Michajlovič Karamzin (1766 - 1826) se narodil ve šlechtické rodině a sloužil v Preobraženském pluku. Do důchodu odešel v hodnosti poručíka, preferoval společenský život a literární dráhu. Jeho první literární pokusy se datují do doby vojenské služby. Karamzin byl redaktorem Moskevského žurnálu, časopisu Věstník Evropy a almanachu Aglaja, ve kterém publikoval mimo jiné svá díla i básně a příběhy.

Po cestě po Evropě v letech 1789 - 1790. Nikolaj Karamzin napsal „Dopisy ruského cestovatele“, jejichž vydání z něj okamžitě udělalo populárního spisovatele. Karamzin byl vůdcem ruského sentimentalismu. Napsal příběh na historické téma - „Marfa-posadnice, aneb dobytí Novagorodu“ (publikováno v roce 1803).

Dekretem cara Alexandra I. ze dne 31. října (12. listopadu 1803) byl Nikolaj Karamzin na vlastní žádost oficiálně jmenován „ruským historiografem“, což mu dalo právo: *“číst staré rukopisy, které se dochovaly jak v klášterech, tak v jiných knihovnách, v závislosti na Svatém synodu, týkající se ruských starožitností.”*

K hodnosti pak byl přidán roční plat 2 tisíce rublů.

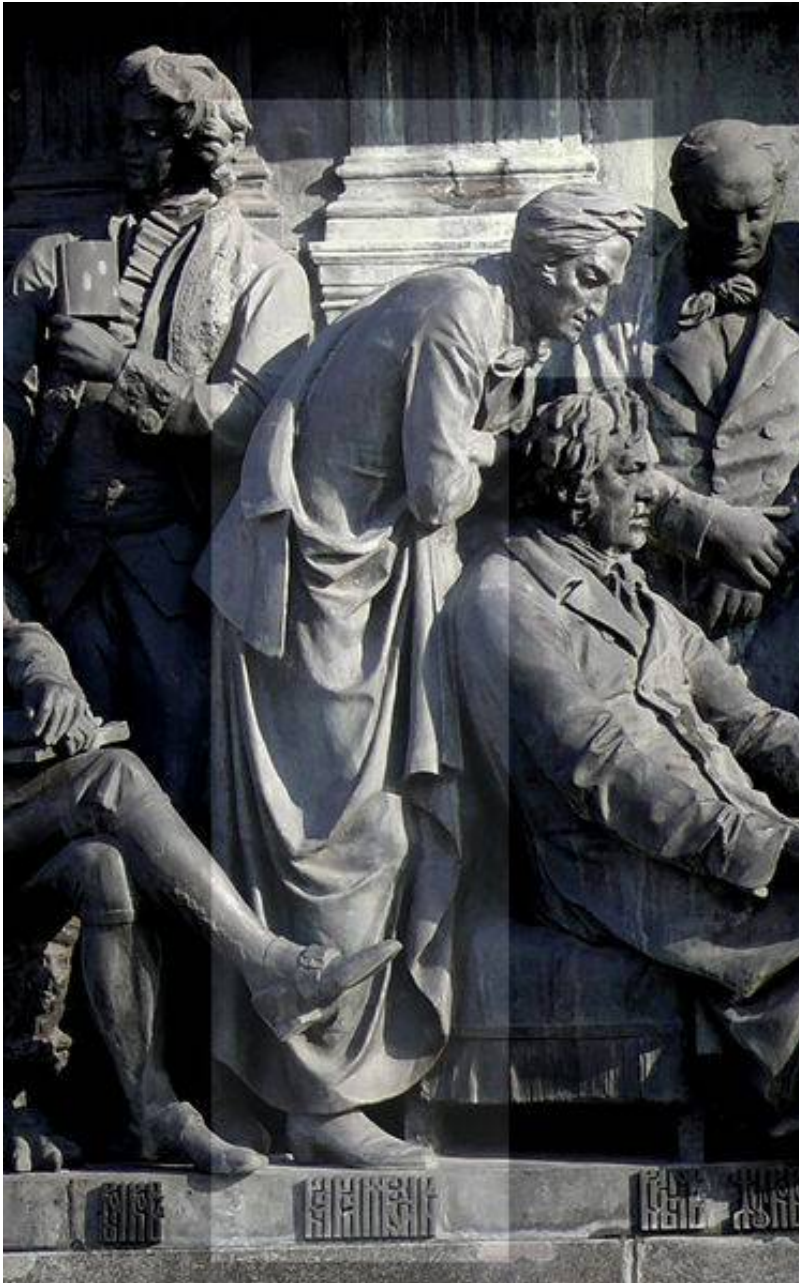
Od roku 1804 Karamzin zastavil veškerou literární práci, „prohlásil se za historika“ a začal vytvářet největší dílo svého života - „Historie ruského státu“. Prvních 8 svazků „Historie“, s obrovským nákladem v té době (3 tisíce výtisků), vyšlo v únoru 1818 a bylo okamžitě vyprodáno. V následujících letech vyšly další tři svazky Historie a objevila se řada jejích překladů do hlavních evropských jazyků. V roce 1811 Karamzin napsal „Zápisky o starověkém a novém Rusku v jeho politických a občanských vztazích“, které odrážely názory konzervativců nespokojených s carovými liberálními reformami. Jeho cílem bylo dokázat, že v zemi není potřeba provádět žádné zvláštní přeměny. Pokrytí ruského historického procesu přivedlo Karamzina blíže ke dvoru a carovi, který ho usadil poblíž sebe v Carském Selu. Karamzinovy politické názory se postupně vyvíjely a na konci života se ze „západana“ a svobodného zednáře stal věrným zastáncem autokracie. Nedokončený 12. díl „Historie“ vyšel po smrti autora. Spisovatel děj přenesl do období smuty.

Stojí za zmínku, že v této době ruská světská společnost, především urozeného původu, znala lépe dějiny starověkého Říma a Řecka, západní Evropy než Rusko. Pro mnoho šlechticů byla hlavním jazykem francouzština.

„Všichni, dokonce i sekulární ženy, spěchali číst historii své vlasti, kterou dosud neznali. Byla pro ně novým objevem. Zdálo se, že starověké Rusko objevil Karamzin, stejně jako Ameriku objevil Kolumbus. Nějaký čas spolu o ničem jiném nemluvili.” - později vzpomínal Puškin.

A básník a kritik Vjazemskij řekl:

“...Zachránil Rusko před invazí zapomnění, povolal ho k životu, ukázal nám, že máme vlast.”

N. M. Karamzin u památníku „1000. výročí Ruska“ ve Velkém Novgorodu

Zkreslení skutečné historie Ruska

Obraz ruských dějin nakreslený Karamzinem se fakticky stal kanonickým a klasickým. Mnoho kritiků však od samého počátku upozorňovalo na skutečnost, že Karamzin ve svém díle vystupoval spíše jako spisovatel než jako historik – při popisu historických faktů mu záleželo více na kráse jazyka. To je spíše literatura než skutečná historie.

Spisovatel se rychle stal příznivcem úřadů. Puškinův epigram Karamzinovi je dobře známý:

*V jeho „Historii“ je elegance, jednoduchost
Dokazují nám to bez jakékoli zaujatosti
Potřeba autokracie
A slasti biče.*

Podstatné však je, že Karamzin napsal dějiny Ruska v zájmu rodu Romanovů úzce spjatých s německým světem a západní Evropou jako celkem. V souladu s tím svobodný zednář Karamzin napsal příběh, který se stal součástí západního historického mýtu, vytvořeného pro nadvládu „historických národů“ – Němců, Angličanů, Francouzů, Italů, Řeků atd. Rusové a Slované obecně byli

v tomto mýtu jen jakési „mladé“ národy“ na periferii kulturního a historického života evropské civilizace.

Karamzin naopak kanonizoval mýtus o povolání normanských Němců, který do vědeckého oběhu uvedli němečtí vědci Schlözer, Miller a Bayer. Ruskou státnost údajně založili Vikingové ([Rusové Severu a lež normanské teorie](#)), kteří dali „nerozumným a divokým“ Slovanům vládnoucí dynastii a základy státu. Tak vznikla „normanská teorie“ o civilizační misi skandinávských Němců v Rusku. Karamzin se svou autoritou dal této hypotéze charakter neměnné pravdy a Západ tuto teorii s radostí přijal. Západáci správně podotkli: podívejte, nejslavnější ruský historiograf – a připustil, že stát východních Slovanů založili Němci a Švédové!

Karamzin ztotožňuje Mongoly a Tatary se středověkými zdroji. Tato identifikace pochází ze 13. století, z knihy papežského legáta Plano Karpini „Historie Mongolů, zvaných Tataři.“ Papežský zpravodajský důstojník-diplomat provedl misi k Velkému Chánovi. Poté v Římě vytvořili „mýtus o tatáro-mongolech“ ([„Mýtus o „Mongolech z Mongolska v Rusku“, který je nejvelkolepější a nejmonstróznější provokací Vatikánu proti Rusku](#)). Ale prázdný termín „mongolotataři“ se do vědeckého oběhu dostal až v 19. století. V roce 1817 jej uvedl německý historik H. Kruse, jehož Atlas dějin evropských národů vyšel v ruštině až v roce 1845.

Karamzin nepoužívá název Mongolové, ale Mughalové, podle jména vládce Indie v 16. – 19. muslimské dynastie. Dodnes se neví: buď se dynastie ztotožnila s potomky Čingischána, nebo ji mezi Mongoly zařadili už Evropané, kteří objevili Indii.

Nejdůležitější však je, že od dob Karamzina se jakékoli pokusy porozumět této terminologii a odhalit, kdo se v historii skrývá pod jménem „Mongolů“ Carpiniho, „Mughalů“ pozdějších evropských historiků a „Tatarů“ ze „špinavých“ staroruských letopisů a jim současných evropských kronik, změnil ve všemožné očerňování. „Mongolové jsou z Mongolska“, navzdory všem skutečnostem, že to prostě nemůže být ([Mýtus o tatarsko-mongolském jhu](#)), a tečka. Prezentace Karamzina a jeho následovníků se stala dogmatem.

Očerňování Ivana Hrozného

Karamzinův popis vlády Ivana IV. Vasiljeviče je rozdělen do dvou částí. Přibližně do roku 1560 byl moudrým a laskavým, nejkřesťanštějším panovníkem. V letech 1560 – 1564 Hrozný prý začíná trpět psychickou újmou, která se projevovala výbuchy vzteku a neoprávněnými popravami. Od konce roku 1564 car zcela ztratil rozum a stal se „šilným, krvavým tyranem“ ([Jak se Hrozný stal „nejstrašnějším ruským tyranem“](#)).

Ruský spisovatel proměnil Ivana IV. v padlého hříšníka, hlavního antihrdinu ruských dějin. Jako zdroje použil Karamzin pomluvu uprchlého emigrantského knížete a prvního ruského disidenta Andreje Kurbského („Příběh velkého knížete moskevských záležitostí“). Dílo bylo napsáno v Rzeczpospolité během války proti Rusku a bylo nástrojem západní informační války proti pravoslavnému caru. Sám kníže nenáviděl Ivana Hrozného a psal pro polskou šlechtu. Kurbskij byl pro Karamzina a další ruské obyvatele Západu mnohobarevnou postavou: uprchlík před „tyranem“, bojovník za „svobodu“, odhalovatel „nemorálního despoty“ atd.

Dalším „pravdivým“ zdrojem pro Karamzina byla „svědectví“ cizinců. „Historie ruského státu“ od Nikolaje Karamzina obsahuje četné odkazy na díla P. Oderborna, A. Guagniniho, T. Bredenbacha, I. Taubeho, E. Kruse, J. Fletchera, P. Petreyho, M. Strykovského, Daniila Prince, I. Kobenzla, R. Heidensteina, A. Possevino a další cizince. Karamzin si také vzal jako zdroje pozdější západní kompilace založené na převyprávění různých pověstí, mýtů a anekdot. Informace v nich měly k objektivnosti velmi daleko: od špinavých drbů a fám až po vědomou informační agresi proti Rusům, Rusku a Ivanu Hroznému. Zahraniční autoři byli zkrátka zásadně proti „ruskému tyranovi“. Texty vznikly v zemích, s nimiž bylo ruské carství ve válce nebo se nacházelo ve stavu kulturní a náboženské konfrontace.

Po Karamzinovi se tento mýtus stal jedním ze zásadních v ruských dějinách. Zvedli ho liberální a prozápadní historici, spisovatelé a publicisté. Kritika a protesty byly ignorovány a umlčeny. V

důsledku toho byl kolektivním úsilím vytvořen takový kolektivní názor, že když v Novgorodu v roce 1862 vznikl epochální pomník „Tisíciletí Ruska“, postava největšího ruského cara se na něm neobjevila! Ale je tam postava Karamzina, který velkého panovníka pomlouval!

Ruský historický mýtus

Historie je jednou z hlavních metod řízení. A to dlouhodobě. Vynikajícím příkladem je Ukrajina a „ukrajinský národ“. Na začátku 20. století vymysleli „Ukrajince“ s „historií Ukrajiny“ a historii jižní a jihozápadní Rusi z celé ruské historie vystřihli. Izolovali jižní části ruského superetnosu do samostatné etnické skupiny „Ukrajinců“. V SSSR pak vytvořili ukrajinskou státnost – Ukrajinskou SSR, „historii Ukrajiny“ a direktivně nařídili vytvoření „ukrajinského národa“ ([Rusové a Ukrajinci jsou jeden národ; „Ukrajinci“ jsou stejní Rusové](#)). Od roku 1991 se pak novým generacím „Ukrajinců“ vymývají mozky na téma „hrdinové jsou Mazepové, Petljurovci, Banderovci atd. Uplynulo jen století (pro historii je to okamžik) a dočkali jsme se bratrovražedného masakru na ruské Ukrajině – Velkorusů proti Malorusům. Obrovský ruský region – bývalý Kyjev, Halič, Severská Rus, Malá Rus a Novorossija – se stal bojištěm. Proto nelze dovolit, aby se jeho historie psala v zájmu Západu, vnitřních vlasovců nebo banderovců. Všechno pak končí velmi špatně.

Historická, chronologická priorita řízení je na druhém místě, hned po chápání dobra a zla (metodologie). Proč Rusko žije z krize do krize, z katastrofy do katastrofy, z nepokoje do zmatku? Odpověď je, že se nám lhalo o naši historii. Lhali o historii lidstva. Skutečné znalosti o minulosti a současnosti jsou lidem skryty. A i tím spíše o metodách řízení zemí a národů. Některým je vyprávěna verze dějin z hlediska křesťanství (biblické dějiny), jiným – z hlediska islámu, dalším – „klasická“ verze v zájmu „historických národů“ atd. Rozděl a panuj.

„Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost. Kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost.“ – napsal George Orwell v antiutopii „1984“.

Proto se Rusům neustále jejich historie krátí. V životě jedné generace se tak přepsaly dějiny druhé světové války. Nikdo na světě, kromě specialistů, neví o našem Velkém vítězství. Pro evropského nebo amerického průměrného člověka válku vyhrály USA a Anglie. Stalin a Hitler jsou krvaví diktátoři, Němci a Rusové jsou okupanti...

Rus je křesťanská! Cyril a Metoděj prý vytvořili písmo pro „divoké Rusy, kteří se modlili k pařezům“. Byzanc údajně dala Rusi kulturu... Psaní však existovalo na Rusi ještě před řeckými misionáři. A mělo svou vysokou duchovní a materiální kulturu. Zatímco v západní Evropě byla „doba temna“ a nebyli tam žádní Němci, žádní Francouzi, žádní Angličané, žádní Italové, Rus už byla „zemí měst“ a tam už byli Rusové, měli písmo a měli mnoho měst.

Tisíciletá historie předkřesťanské Rusi byla „přerušena“ v zájmu našich nepřátel. Proto studujte díla těch obrů a titánů, kteří šli proti „obecné linii strany“ a zapsali skutečnou historii Ruska: Lomonosov, Tatiščev, Volanský, Klassen, Čertkov, Šiškov, Lukaševič, Grinevič, Rybakov, Petukhov a mnozí další.

Je jasné, že kontroverzních témat je mnoho, ale nelze se snížit na úroveň „ukrajinských historiků“, kteří hledají kořeny „Ukrajinců“ ve vesmíru a kteří Mojžíše a Ježíše zaznamenávají jako „starověké Ukrajince“. Nelze nevidět, že našimi přímými předky jsou Skythové a Wendové-Vandalové. V souladu s tím jsou Rusové jedním z nejstarších národů na planetě.

AUTOR: Alexandr Samsonov

PŘEKLAD: Vladi/Blog MyslenkyOCemkoli)

[ZDROJ](#)